

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Csötörtök

6. szám.

Pest, april 26. 1849.

Borúra derű.

Nehogy tisztelt előfizetőink, kik a jelen félévre előfizettek, lapunk a körülmények parancsolta megszakadása által károsuljanak, azoknak, kik jelen félévre a postán előfizettek, egész jövő ujévig fogunk a már lefizetett félévi díj fejében lapjainkkal szolgálni, helybeli tisztelt előfizetőinknek pedig — a pótlólagos előfizetés mindig nyitva levén — annyi számmal, mennyi egy félévi folyamatban foglaltak.

A kiadó.

Hónapos előfizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizetetik.

Rendelet.

Pest város hatóságai felelet terhe alatt oda utafittatnak, miszerint minden netalán még kéznél lehető fegyvereket, úgy szinte akármiféle álladalmi javakat azonnal a térparancsnokságnál (Kerepesi ut, Mátyás király czimű vendégfogadóban) feljelenítsék vagy beadják.

Pestmelletti tábor, 1849-dik évi april 26-án

Aulich,

tábornok és a második hadtest parancsnoka.

Hirdetés.

Minden hatóságok- és azok hivatalnokainak, kik a törvényes magyar kormány alatt működtek, az országos kormány további rendelkezéseig hivatalaikba ideiglenesen azonnal ismét belépni meghagyatik, hogy a nyilvános ügyek igazgatásában semmi akadály ne történjék.

Pestmelletti tábor, 1849-dik évi april 23-án.

Aulich,

tábornok és a második hadtest parancsnoka.

A második hadtest tábori rendőr főparancsnokságtól.

Rendelet.

A német hadseregtől itten tartózkodó főtiszt urak rögtön nálam jelenjenek meg.

Pest, aprilis 26. 1849.

Biró Márton,

tábori rendőr főnök térparancsnok.

Hadi tudósítások.

(A „Közlöny“ után.)

„Jászberény, april 5-én reggel.

Tegnap Nagy-Káta és Tápió-Bicske táján ismét csatánk volt, mint leszen már most alkalmasint minden nap az eldöntő ütközetig.

Győztünk. Az ellenség meg van verve becsületesen.

A Tápió rakva ellenséges holtakkal. Az ellenség egész serege a vasvonaltól, honnan ellenünk nyomult, elvágatva Kóka, Tóalmás felé szaladt. Az ut rakva van halottakkal. A csata részleteit s az eredmény kiterjedését még nem lehet tökéletesen megítélni. Annyi bizonyosnak látszik, hogy az üzöbe vett ellenség a Tápió mocsáraiba szorítva, igen sokat vesztett. Több száz fogoly s néhány ágyu birtokunkba jutott.

A hazaáruló gróf Török gyűrűje egy huszár által Klapka tábornoknak meghozatván, ugy látszik, érdemlett büntetését vevé, bár tekintve honárulását s Egerben elkövetett több, mint szemtelen személyes rablásait, nem érdemelé, hogy a csatatéren haljon meg.

Sebő alezredes a császárhuszároktól, ki hüvelyk ujján erős sebet is kapott, gróf Riedeselt, az ellenséges sereg egyik kérkedő óriási természetű főtisztját személyesen vágta le s gyönyörű becses lovát magával hozta.

Kezdetben Klapka tábornok ur serege sokkal erősebb ellenségre találván, mint gondolni lehetett, a túlnyomó erő előtt egy mocsár közötti szűk defilé kellemetlen állásán hátrálni kényszerítettet, de Nagykátánál magát újra összeszedvén, előrenyomult s Damianics győzhetlencitől is támogattatva, az ellenség csakhamar tökéletesen vissza- és megveretett. A jobb szárny (Görgey hadteste) Aulich tábornok vezérlete alatt már tegnap délután Aszódot és Bagot elfoglalta, s e perczen alkalmasint Gödöllőnél vagy csatázik vagy azt elfoglalta. Damianics serege tegnap éjjel Pándon, a hadközép Bicskén állomásozott, s győztes seregeink ma reggel Süly, Szecső és Almás felé nyomulnak.

Ennyit előlegesen kedves hir gyanánt. Ma este vagy holnap reggel többet, s újabbakat — de nem Jászberényből. — **Kossuth Lajos,** a honv. bizottmány elnöke.

Főhadiszállás Gödöllő, april 7. 1849.

A dicsőség napjait éljük! mellyeknek nemes hazafivérrel vásárolt babérjaiból e nemzet szabadsága fog felvirágozni.

A nemzet hajoljon meg, a határtalan hála áldásaival, hadvezéreink s hadseregünk előtt.

A ki ismeri e vidéket, a ki látja a borzasztó

erősségeket, miket e tájon a természet megszagatott, szoros völgyekből, hegyekből és erdőkből alkotott, s mellé képzeli az osztrák zsarnokságnak, a kevély Windischgrätz vezérlete alatt egyesült egész erejét, és meggondolja, hogy illy vidéken, s ennyi ellenség ellenében harmadnap alatt Jász-Berényből folytonosan csatázva idáig jutánk győzedelmesen, s dicsőséges seregeink szárnyai Jász-Berényből harmadnap alatt a Dunáig kergeték az elbizakodott ellenséget, s czirkáló huszárjaink most is a Duna körül járnak: annak, ha magyar, büszkén kell felemelni fejét, mert megélte e szolgasággal fenyegetett nemzet dicsőségének legszebb napjait. De vezéreink, s e vitéz hadsereg nem ismernek fáradságot, nem kívánnak pihenést, míg hazánk szent földén egy ellenség van, holnapra is azon jelszavunk van, a melly tegnap volt: **se szó: előre!**

Ez azon hallelujah, mellyel az emberiség megváltójának feltámadási napját a szabadság istenének szent oltára előtt megünnepeljük.

Ennyit előleges örvendetes jelentésül.

Késő éjjel van, s én fáradtan, de nyugodt kebellemel azon nyoszolyában hajtom álomra fejemet, mellyből ma reggel riadva szökött ki Windischgrätz, futásban keresve menedéket, az igazságos istennek, hadseregünk vitézségében nyilatkozó boszúja elől.

A honv. bizottmány elnöke,
Kossuth Lajos.

Hadi hírek.

Még „Közlöny“ kezünkhöz jutott számai sem mutatnak eddig az olly fényes eredményü April havi csatázásokról részletes tudósításokat, jól mondván Kossuth Lajos egyik jelentésében, hogy vezéreinknek a teendők özöne miatt idejük nincs illyesek szerkesztésére, s azok pótlólag juttatandának a haza tudomására. De a roppant isaszegi csatáról, hol egész erőnk az ellenség egész ereje ellen küzdött, s melly zászlaink fényes diadalával végződék, annyit jelente kormányelnökünk, hogy még talán vezér soha sem egyesíté a legfőbb vezéri kötelességet a katona vitézségével annyira, mint e nap Görgey Arthur. Az alvezérek pedig s egész sereg olly hősiiesen viselék magokat, miképen örömmel hirdetheti hazánknak, hogy minden ember teljesíté kötelességét.

Hitelt érdemlő magán tudósításokból tudjuk csak azt is, hogy Görgey a fősereggel, mellyhez Damianich, Gáspár és Guyon hadteste tartoznak részint Komáromnál a Duna jobb partjára kelt

át, s az ugynevezett Mészáros-uton hátráló el-
lent nyomja, míg más része hirtelen Nyitrát
elfoglalván, az austriai határ felé halad, s hirtelen
szerint már Schlosshofig ért, sőt mint tegnap né-
mellyek álliták, Bécs közelében működik. Ezen
hadtestnek vezére a derek Guyon.

Érdekes lesz belföldi hadi híreinkhez csatolni
még azon néhány szót, melyet az ismét bekövet-
kezett postai elzárás után egy két külföldi lapból
bengézhethetünk. Nem azért ugyan, mintha bel-
lők valami újat hallanánk, hanem példányaul
azon curiosumoknak, melyeket regélnék. A lapok,
a hivatalos Wiener Zeitung, Presse, Wanderer
Allgemeine constitutionelle Zeitung aus Böhmen
és mint mindig az augsburgi világkófa.

Ezek közt csak a cseh Constitutionelle Zei-
tung mutat irántunk sympathiát, de hihetőleg az
osztrák sajtószabadság s becsületes források
hiánya miatt, nagyrészt csak a reánk nézve nem
kedvező hírekhez tett kérdésjelekkel nyilvánít-
hatja sympathiáját.

Ezen hírek olly pompás zavarban állanak
gyakran ugyanazon hasábon, hogy az ultraradi-
caltól fel vagyis inkább le a legsötétebb színe-
zettü fekete-sárgáig mindenki olvashat belőle ör-
vendetést.

Halljuk néhányát!

Perczel elfoglalta Szent Tamást. — A ráczok
Szent-Tamáson besánczolták magokat. Perczel
veri a ráczokat s faluról falura pusztítja földei-
ket. — Perczelt Stratimirovits a titeli hegyeken
— Hun van hát? kérdené Peti fiam — iszonyuan
megverte. — Miután Windischgraetz Pestnél ösz-
pontosítá egész erejét, kétségtelenül tönkre te-
di a pártütők hadait. — Miután Windischgraetz
Pest előtt meg nem bírta verni a pártütők hadait
a hadértő Welden bizonyosan megverendi ugyan-
ott. — Képzelné sem lehet, hogy a 70,000 em-
berből álló császári sereg Pest alól hátráljon,
mert még nem vert új hajóhidat a Dunán, a meg-
levő két hid pedig e célra elégtelen. — Ejnye
ugy akartak volna szaladni?! Bizony pedig a
70,000 ember annyira leolvadt, hogy a két hidat
is sokalva, a hajóhidat felperzselteté, csak Nepo-
muki szent János menekült róla, azt valami cseh
tábornok hazavitte.

Továbbá. A magyarok Vácot éji megroha-
nással elfoglalták, a császári sereget nagyon meg-
verték, és Götz tábornokot orozva gyilkolák le. —
Götz tábornok nem orozva gyilkoltaték meg, ha-
nem csatában esett el. — Götz el sem esett. —
Götz tábornok Vácson sem volt. — Vácson csá-
szári sereg nem is volt, csak kórház, ez is Pestre
menekült és Szirmay magyar önkéntesei. — Vá-
czot a magyarok el sem foglalták. — A magya-
rok Tótfalunál átkeltek a Dunán és Szent-Endrét
Esztergom mellett elfoglalták. — A magyarok
még sehol sem keltek át a Dunán. — A magya-
rok át sem kelhetnek a Dunán, mert pontonérai-
nincsenek, s csak kötélre fűzött hordókon mász-
szák át a vizeket. A magyarok a komáromi zár-
sereget háborgatják. — A magyarok Komárom-
hoz még nem is közeledtek. — A magyar sereg
előőrsei már Nyitránál állanak.

Még több efféléit gyűjthetnénk össze, de mi-
nek, ezekből is láthatni, hogy az osztrák kor-
mány diadalmakat nem hirdetvén, maga kezdé
ámitani leigázott népét, s minden hírek épen az
által nyitott ki kaput, midőn elzárni vélte. Annyit
azonban, mint bizonyost mondhatunk, hogy az
osztrák tartományokban a hazánk iránti rokon-
szenv hatalmasan neveddik.

Fölszólítás!

Polgártársak! — A ki a hazának nemesak
fölötté veszélyes, de kétségbe is ejtő napjaiban
annak védelmére fegyvert ragadott, s életét —
mellynek árán volt csak ez imádott haza meg-
váltható, fölládozni érette nem kételkedett: az
megérdemli a haza háláját.

A melly hadsereg nemesak ujoncz katonák-
ból, de többnyire igen fiatal. nagy részben —
mondhatni — gyermekemberekből állván, fegy-
ver és vezérlés szükében egy nagy számú, száza-
daktól rendezve álló, begyakorlott, jól fegyverzett
és híres vezérlettel kérkedő hadsereggel szembe-
száll, győzelmi utjában föltart, visszaver, legyőz,
semmivé tesz: az méltán igényli tiszte-
letünket.

A melly hadsereg a drága hon megmentésé-
nek nagy munkájában mindent eltörni, nélkülöz-
ni, szükéget látni, szenvedni annyira kész, any-
nyira képes, mint azon hadtest is, melly most
Pest város alatt olly ősi szittya képet mutat;
melly a tél dermesztő fagyát, a tavasz szeszélyes
napjait egykedvűen tűrte, átszenvedte és nyomo-
rogtá: az joggal követelhet tisztább,
könnyebb, kényelmes életet.

Mindezeknek folytán alulirott, ki a zászlók
és koszorúk özönében a sziv ömlengéseinek már
eleget lát téve lenni, — ezennel fölszólit minde-
neket, öreget, ifjat, gazdagot, szegényt, férfit és
nőt, hogy a pesti magyar tábor napjait megéde-
síteni vele kezdet fogjanak; cselekedvén körülbelül
következőképen:

1. Menjen ki minden ember mielőbb a tá-
borba, dunapartra vagy a laktanyákba, s vegyen
magának — tehetsége szerint — egy vagy több
katonát tisztázás, tartás végett; s így mint fiút,
testvért, rokont, barátot vezesse házához, vagy
legalább mondja meg világosan nevét, lakását,
hogy a szükéségeikért a választott fölkereshesse,
vagy vigye neki naponkint ki a táborba; szóval
gondoskodjék szükégeiről, kényelmeiről stb.

2. Ha a hadparancsnokság megengedhetné:
örkődjünk, mi hevert, érdemtelen nemzetörök
saját városunk fölött; míg legalább a szegény, de
érdemes katonaság magát kipihente, megújította,
tisztította.

3. 1849-diki Sz.-Györgynap emlékeül alapit-
sunk különböző tőkét, melyek idővel is a mil-
lió érdemekkel ragyogó katonaság jóllétére, kényel-
mére szolgáljanak. — Így p. o. a nők, kiknek
a lovagok kegyelése olly szép föladatuk, gyűjtse-
nek például gr. Károlyiné lelkes honleány kezei-
hez huszár-alapitványt, a férfiak pél-
daul a főpolgármesterhez honvéd-alapit-

ványt; ezeknek pedig minden garasából egy
egy krajczár közösen tétessék le tűzér-ala-
pítványra. Ezeknek nevelése, czélszerűsítése
s kezelése bizassék majd aztán a kormányra.

Ennyit könnyen tehet és megkezdhet Pest
polgársága; ez illő volna a főváros fölszabadu-
lása napjaihoz és lakosságához; ennyit köteles-
ségünk tenni azon hazáért, mellynek hányattatá-
sát biztos partról henyélve kellett csak nézünk.
Költ Pesten, april 26-kán 1849.

Keszi Nagy. *)

Pest, apr. 26. 1849.

Allah Kherim!

Üdvözlöm önt Marcius, aprilisben! Igen de-
rék, hogy sz. György-napkor ön is megváltottat-
ta szállását!

Engedjen helyet, polgár szerkesztő, túl a Du-
nának egyik lelelkesebb s leghivebb magyar
városából, a „Jelesincs Páni“ choleraszinesek s
szivüek és minden más „Windischek“ rettentő
helyéről e „Ginyójuk“-ról, — jelenleg itt, a nem-
zet szabadulási ünnepén résztvevőnek, — D.
Földvállról némelyleket megemlitenem.

Hadd tudjanak e résziek is azon tiszta, hű
ézelmu magyarokról, kik a 700-on felül volt
Krobátokat s Liszteseket három ágyúik bömbölé-
se mellett csupán ön erejökkel megverve, a ha-
tárról is nevezetes veszteséggel megszalasztották.

Kezeskedem állításom valóságáról, hogy asz-
szony, leány, s a hét—nyolczéves gyermek is bo-
tot, meszelőt, seprút fogott, s nem kimélte életét
a nemzet megváltásának munkájában részt ve-
hetni. —

Nem képzelteti ön, mint fog allelujázni e
tösgyökeres magyarság, — melly a cholerazász-
lót, a „Windischek“ által három izben „felakaszt-
tott“at, háromszor letépni elég lelkes, elszánt,
bátor volt, — ha megtudandja, hogy a magyar
hős sereg bajnokai, a „Windischek“et czókostól
mókostól, Budapestről kiüzve, Laufpassot kapta-
nak. Ezek ugyan megjárták az aprilist! nem híz-
hattak ki egészen a sósán, sem spárgáinkat
meg nem eheték!

Bezzeg a megyei tisztviselőség choleras ré-
sze is, hiszem, hogy már már megoldotta a ke-
rekeket; sokan uti laput kötöttek talpaik alá!
hadd vándoroljanak, mint a világ megváltójára
kaptát fogott örök-zsidó Ahasverus!

Hijába ámitotta, kísértette csüggeszteni az
eblábolt „Figyelmező“ a kislelkü más vidékieket;
hijába szemtelenkedett példátlan aljasságu, s ha-
zaárulási hazug hireivel: minket, — s mondhatom
becsületére — Tolnamegyének, magyar ajku
összes polgárságát, a nemzet-szabadulást hitté
vált reményében egy perczig sem ingatta meg!

Négy izben törtek reánk, több hetekig ingyen
kellett a Windischeket hizlalnunk; de ezzel sem

*) E nemes szivből fakadt felszólításhoz egész sziv-
ből csak azon ohajtást tehetjük, hogy az eszme, mi-
nél buzgóbb részvétre találván, mi hamarabb s a
leggyakorlatibb módon eszközöltessék.

A szerk.

elégedtek meg, hanem kivették erőszakosan rabolva, a napszámmal élelmét kereső munkás, s éhező gyermekei szájából az utósó falatot, kieroszakolták minden pénzbeli vagyonát, utósó „csuszáját“, — így hívjuk az egyes Windischbankók egy negyedét; — a város- és sóház előtti békés polgári három örököt, falnak ezélul állítva, emberi értelem nélkül lelövöldözték; — nagy szélben, éjjel a város közép piacán több helyütt tüzet raktak; a város szolgálait, hogy utmutatójuk legyenek, a lóhoz kötözve, ütötték, verték, — de meg is adták ám ennek árát!

Eljöttek még azután három izben is a császári comissarius, a császári fiscus stb., volt sarcz, kényszerített etetés, itatás embereinek, lovainak, s minden más barmainak! volt forspontozás, számtalanszori temérdek requisitio, számosság befogatása, üldözése. javaik elkoboztatása, keresetlen fávali botoztatás, — egy szóval: népet boldogító, vagyont, személyt biztosító, akasztó, agyonlövétést s a város porrá hamvasztását, kirabolatni engedtetését ígérő, igazi császári kegyelmes executio!

Számos pár fehérruhát, husz pár csizmát, 120 choleraszinü dzsidás selyemzást, temérdek kenyér, hús, bor, fa, gyertya széna, zab, szalma-mennyiséget erőszakoltak e rend s béke emberei!

Minden kompjainkat, le a Duna mentében, s nagyobb ladikjainkat összedarabolva elsüllyesztették; — egy bajai tölgyfa nagy, s a bennlevő kereskedési szerekén kívül legalább hat ezer pengő forintra becsült hajót meggyújtva elégették, — a solti dunaparton levő fogadót minden épületeivel felgyújtották!

A Dunán inneni szabadesapatbeliek által elvett két horvát lóért 900 pengő forint felét Földvárra, — felét, a szinte hű magyar lelkületű Böleske helysége, ezen felül még, — egy főbíró állítólagos káráért 600 pftot, Madocsára ezer pftot, Paksra 6000 pftot, s a jó isten tudja, melylyikre még mennyit s mit róttak, a legkegyelmesebb austriai császár atyáskodó gondoskodásából!

De ha megadta is árát e lelkes magyar nép, nemzeti hűségének, — nem ártott! mert annál inkább gyűlöletesb lett az isten kegyelméből császárnak a magyar nemzetet leigázni akaró szerepe, a népben erős gyökeret vert, a nemzeti megtörhetetlen vonzalom annál nagyobb erőre s öntudatra szilárdult!

Sokat köszönhetünk Kapesányi kormánybiztosnak, s alatta lévő szabadesapat századosának, kik, a Windischek környezetében is, — a veszély megvetésével közibünk jöve, a különben is mindig magyar érzelmű népet lelkesíteni el nem mulasztották.

Hadd olvassa minden magyar érzelmű, hadd tudja a világ, mit miveltek a népboldogítók; a jók hadd örüljenek s vigasztalódjanak, tán megterend sok Péter, tán nem lesz annyi Tamás, a Judás hadd akassza fel magát, mielőtt — —

Midőn szabadon haza mehetek, — akkor már a „sas-kiköltötte“ kakukfiaktól — valljon nem kérdezték-e ezek a kakukot? — tisztán fogom találni megyémet, s „sub umbra alarum

tuarum“ te gonosz madár; nem fog vergődni a Galamb. *)

Hulló csillagok.

Ha visszatekintünk a januarius ótai zsarnok uralkodás idejére, egy álmatlanul, kinosan eltelt éjszakának fogjuk azt találni: egy hosszú: száznyolcz napig tartó éjszakának.

Nem láttuk ez idő alatt a szabadság napjának egyetlen egy sugárát is. Horgas körmű rémek, tüzes farku lidérezek röpködtek ijesztve körülöttünk. Ólalkodó farkasok — prosai nyelven, spitzlik — leskelődtek az éjben martalék után, és szüntelen remegve kelvén, nehogy ezen vadállatoktól elhurezoltassunk, olly fojtó, olly nyomasztó volt lelkünknek a levegő!

Tán merőben elszoktunk volna az örömtől, még a mosolygást is elfeledtük volna, ha egy-egy elmés ötlet itt-ott, egy-egy nevetséges történet, vagy tisztántúli rokonainkról vett hír néhány perczre lefutó csillag gyanánt meg nem világítá vala kedélyünket.

Meg vagyunk győződve, mikép valamint mi, kik ez éjszakát átvirasztottuk — a legbensőbb vágygyal ohajtjuk tudni mindazt, mi a Tiszán tul történt, épen úgy ohajtják tőlünk elszakasztva volt olvasóink is: minő örömkön, fájdalomkon mentünk ez idő alatt keresztül. E lapok érdemes szerkesztője minden bizonnyal gondoskodni fog arról, hogy olvasóink e vágya kielégíttessék; részemről magam is ígérek ez időről némi adatokat, visszaszaladok gondolatomban a kínos éjszakán, hanem mivel még nincs vége a közörmnek, elkerülöm mindazon tárgyakat, mellyek e gyászra, fájdalomra szolgáltatnak okot, az örömmnek még el nem röppent perczében elgondolásukkal nem akarom e fájdalmakat újra átélni — ezuttal csupán azon elmés ötletekből, nevetséges történetkékből akarok némellyeket elbeszélni, mellyek mint hulló csillagok megvilágíták sötét kedélyünket, egy pillanatra legalább földeríték a bánatos közérzületet.

* Egy szomszédos helység lakói, majd majd leroskadván a katonalelmezés s egyéb terheltetések sulya alatt, elhatározzák s követséget küldeni a gögös hercegre, kik könnyebbitésért esedeznének. A követek bebocsátatának, s előadván terheltetésüket, igazságért esedezének. A büszke herceg különös szeszélyében lehetett, mert mielőtt megadta volna a választ, velök bizodalmas beszélgetésbe elegyedett, és sok egyebek közt kérdező tőlök: „ugyan minő gondolkozásuak azon helység lakói, mellyet képviseltek?“ — A küldöttek felbátorodván ezen leereszkedésen, tartózkodás nélkül felelének: „Már bizon, ha illy szivesen kérdi ő nagysága, megmondjuk az igazat; nálunk bizony a legjobb szellem uralkodik, ugy annyira,

hogy e tekintetben nincs legkisebb panaszunk és csak a papunk egy kissé schwarczgelb.

Mondják, miszerint ezen feleletre, mintha paprikát szippantott volna, a herceg nagyot prüszszentett, s kérelmükre a válasz rövid volt. (Folytatás következik.)

Mentő.

Pest, april 26-án.

A főváros tegnapelőtt történt fölszabadulásának ünnepéről akarok néhány jellemző vonást följegyezni.

Midőn a császáriak kivonulása után más nap reggel egy régi huszárokból álló előőr a kerepesi uton a városba jött, a fővárosi nép örömrzete, a hazáért harezoló bajnokok iránti meleg részvéte olly szives és pompás fogadtatásban nyilvánult, hogy e kis csapat föl s alá járását utcáinkon, valódi fényes diadalmenetnek lehet nevezni. Az örömtias néptömeg között, melly üdvözlétükre minden felől sűrűen csoportosult, alig birtak előre hatolni — Az „éljenek a huszárok! éljen a magyar!“ — rivalgások mennydörgésként kísérik a magyar szabadságherez ezen sujtó villámain. Száz meg száz polgár és különösen sok lelkes honleány szoritott velök kezét, kik kendőket, virágbokrétaikat, kis nemzeti zászlókat ajándékoztak nekik, s csákójuk- vagy karjaikra babérkoszorúkat, nemzeti szalagokat fűztek. A megtisztelt huszárok mélyen megilletődtek e váratlan fogadtatáson. Egynek szemében örömkönyük ragyogtak, mig másik pajtása hazafui elragadtatással kiáltá: „Egyszer csak ugyan meg kell halni, s életünket nem végezhetjük szebben, mintha hazánkért halunk meg!“

— Ugyanazon csapat vezetője, egy öreg huszártizedes látván azt, hogy némellyek legényeit ötös magyar bankjegyekkel kínálgatják, s ezek vonakodnak a pénzbeli ajándékot elfogadni, ezért megdicsérte őket, mondván: „Jól teszitek fiaim, ne vegyétek el, ad nekünk Kossuth, meg az ország eleget! — Többet ér a pénznél ez a koszoru!“ — S egy szép nőtől kapott füzéret büszke önérzettel illeszté csákójára. — Illyen a magyar!

— Midőn a megkoszorúzott huszárok közül egy a táborba visszatért, így nyilatkozott őrnagya előtt: „No most már nem bánom, ha mindjárt meghalok is! Megláttam Pestet és Budát s annyira megtisztelt és megbecsült az a tömérdek sok nép, hogy az magának a főgeneralisnak is elég lett volna!“

— Egy más bajtársa pedig azt vevé észre, hogy a fővárosból kitakarodott német katonaság egészen megmagyarosítá a pesti polgárokat.

— E nagy nemzeti ünnepen az őszinteségüket leplezni nem tudó pesti polgárgyermekek feltűnőleg szerepeltek Már reggel jókor iszonyu ostromlással döntöttek fel s törtek össze 2 sárga-fekete faköpenyt. Délután seregestül mentek ki a táborba, s a huszárok és honvédek dolgait végezni segítvén, hű szolgálkává avatták magukat.

*) Minden vidéki hazafitársunkat baráti bizalommal kérünk, sziveskedjenek a Windischgraetz-kormány idejében történetekről közléseikkel megörvendeztetni Sok erény, sok bün mutatkozik e korban, s ezt hazánkknak, ha később is, ismerni üdvös leend. A szerk.

A kis Kossuth-nemzetörök is csinos diszruhákban jártak fel s alá.

— Egy 17 éves honvédet, kinek fél lábát az ágyugolyó elhordta, s ki még az ostromállapotban Pestre szorult, a nép, mint érdemes bajnokot, vállain hordozá körül a városban, s 3, 4 koszu is diszelgett fején.

— Ez ünnepen az országuton egy új szivaros bolt nyitattott meg, s milly meglepő volt a bolt czimerén Kossuth igen jól talált életnagyságú képét megpillantanunk. A hazafias érzelmű kereskedő jól számított, midőn e képet még az ostromállapotban előlegesen készítetté.

— A Budán maradt csekély császári várórség nagy örömmel láthatá, milly roppant sympathia uralkodik a fővárosban a sárga-fekete szín iránt; mert hiszen minden házból egyszerre, a mint Pestet elhagyák, öt hat veres fehér és zöld lobogó is előbukkant, s a bezáratott radikálkör kilincsei egyszerre föl pattanván, ablakából egy tiszta vörös zászló tolt ki fejét, illy ezüsthimzetű felirással: „Éljen a népfőlség!“ — A kétféjű sasok is mind elrepültek fővárosunkból az elkotródott császáriak után.

A pestiek ez ünnepnapon annyi eledelt és bort vittek a rákosi táborba, hogy ez most már 5—6 napra is bőségesen el van látva mindennel. Nem egy equipage-t lehet látni, melly tele volt rakva jóféle ételek- és italokkal. Bezzeg nem tarták illy jól a császáriakat, de sokan még pénzért sem akartak tápot szolgáltatni.

— „Éljen Kossuth!“ — kiáltá egy kövér polgárnő az utcán, — s nem sokára ezután egy sovány kis embert ugyancsak kezdett ökleivel döngönyözni. — A nép kíváncsian csoportosult össze körülök, s miután a dühbe jött nőtől megtudá, hogy ez a kis embert azért veri, mert az ő kiáltására „Éljen Windischgrätz“-el felelt, a nép is megrohanta őt, s kevesbe mult, hogy haragának áldozataul nem esett.

— Babarczy néphódító proclamatiónak olly roppant hatása volt, hogy ugyane napon a pestmegyei szabad csapatból egy ostoros betyárlegény egyenesen azért jött be Pestre, hogy őt a megyeházából magával elvigye — Windischgrätz kormánya alatt szerzett érdemeinek kelő jutalmazása végett. — Képzelnétek, milly czifrán káromkodott, midőn megtudá, hogy a kir. biztos ő méltósága most már hegyen völgyön túl van.

— Ez örömmünnepet a bilincseiből szinte föl szabadult nemzeti színházban ének- és szavallati egyveleg fejezé be. „Szabad hangok“ czim alatt, melly a Thaliánk templomából egy időre száműzött Rákóczy indulóval nyitattott meg. A harcias szellemre ébresztő zenemű rendkívüli lelkesedéssel fogadtattott vala, mint a többi darabok

is, mellyek az igazgatóság által igen helyesen és alkalmoszerűen voltak összeválogatva, kivéven az Europa esendes! czimű dal Petőfitől, melly épen a mostani időre nem alkalmazható, melly egyébkint Fánesi által jelesen szavaltattott. — A Hunyadiból vett „Meghalt a cselszövő“ dallamnak is nagy hatása volt. De mindenek közt legnagyobb sensációt csinált Erdélyinek az e lap 4-dik számában közlött erőteljes Riadója, melly Komlóssi Ida által igazi honleányi lelkesedéssel szavaltattott. — A nemzeti színház nem jülhet meg méltóbban a felszabadulás nagy ünnepét; — s más nap ezután a Csikós adatott, ma pedig a Kunok című opera jó színre; az ostromállapotban mindkettő be volt tiltva. —

Tövis.

Budapesti hírek.

Legalább mi a budai részt illeti, valóban esupán hírek, mert a közlekedés el levén zárva, a tul partról alig tudunk bizonyost. Mindazáltal annyit látunk, hogy a királylakai várlokon még fityeg a fekete-sárga lepedő. — Némellyek azt is akarák hallani, hogy Welden a budai várban halva fekszik. Ez épen nem valószínű. — Jelacsics serege még tegnap Tétény és Handzsabégnél táborozott. Más hírek szerint a magyar előörsök felülről már Ó-Budáig közeledtek.

— Budán csak a vár s a lánczhídfő körüli kerület van megrakva katonákkal. Parthosszant csak az áthajózást gátló örök állanak.

— Pest őrzése két derék ezredünk Don Miguel — jó volna illy vitézeknek becsületesebb név — gyalogok, és Würtemberg huszárok vitézeire bízott.

— Nemzeti seregünk második hadteste közvetlen a város alatt fekszik a kerepesi ut körül, s az egész városi népség bucsujáró helye. Aulich tábornok e hadtest parancsnoka, főhadiszállása a József külvárosban van.

— Vojdisek, volt pesti tanácsos a Windischgrätz féle kormány alatti viseleteért ma elfogattott. —

— Bécsből furesa hírek szárnyalnak. Egy szerint lázadás ütött ki, s egy tábornok elesett. Annyit azonban szavahihető férfaktól hallottunk hogy igen sokan menekülnek Linzbe, egy nap két gőzös telt meg. E hirtelen vándorlás oka félelem, részint a magyar seregtől, részint népzendüléstől. Ebből már gyaníthatjuk, milly madarak lehetnek e menekülők.

— A Pesti Hirlap ideiglenes szerkesztését a gyanusított Szilágyi Sándor helyett, Obernyik Károly vállalta el. — A fogságból kiszabadult

Vahot Imre, miután előfizetési pénzét a postáról a császáriak magukkal vitték, Divatlapját az Életképekkel akarja egyesíteni, s mihelyt meg egyezhet Landerer- és Heckenasttal, tüstént ki fogja azt adni. S így kettő helyett egy szépirodalmi lapunk lesz.

— Aulich tábornok egy ma délben megjelent rendelete szerint a törvénytelenül felfüggesztett nemzetörség a már létezett formában ismét helyreállítatik.

— Vörösvár felől ma délelőtt ismét erős és tartós ágyuzás hallatszott a Duna partján. Tehát hadaink csakugyan erősen haladnak a jobb par-ton is. Segitse a magyarok istene mielőbb diadalmasan Mátyás lakába.

— Mondják, hogy a komáromi várparancsnokságot Makk helyett Guyon vette át. De az sokkal valószínűbb, hogy ez utóbbi már Austria határszélén áll seregével, mi a habsburg-lotharingi ház száműzött tagjait Ollmützben Münchenbe szöktette volna.

— Görgői Komáromnál csakugyan átment a Dunán, és hatalmas seregével a végfelosztásnak indult császári rebellis sereget lefelé nyomja.

— Jelacsics serege, mint mondják, Sukorónál sánczolja magát, hol olly gyönyörű, kegyes visszaemlékezések lelkesítik a mulya horvátokat.

— Rákosi táborunk még nem vonult be a fővárosba, s csak egy őrszolgálatot tevő zászlóalj van itt. Azonban a táborból egyes tiszték és kövitézek naponként nagy számmal jönnek be, s tele vannak virágok- és nemzeti szalagokkal.

— Welden altábornagy némellyek szerint tegnapelőtt hagyá el Budát, mig mások azt állítják, hogy vesztesége fölötti fájdalomban iszonyuan megbetegedett, s más világra költözött.

— Vogel galicziai tábornok Eperjes felé bevonult seregével az országba. Hadd jöjjen csak, minél beljebb lesznek, megsemmisülésük annál bizonyosabb.

— Tata, mint hiteles kútfőből tudjuk, a mieink által ostrommal vétetett be.

Nemzeti színház.

Pest, esőtörtökön, april 26-kán, 1849.

A K U N O K.

Eredeti opera, 4 felv. Irta Kirchléner F. Zenéjét Császár György, a nemzeti színház karmestere.

Az első felvonásban előfordulandó négyes magyar tánczot eljárlják: Erhart-Kurz Antonia, Sári Fáni, Amon Roza és Campilli.

Rendező: Szerdahelyi.

S z e m é l y e k:

IV. Béla, magyar király	— — —	Bognár.
Kuthen, kun király	— — —	Mezei.
Uzád, kun herceg	— — —	Füredi.
Retel, Uzád rokona és barátja, kun	— — —	Köszegi.
Margit, Árvai gróf leánya, Béla által neveltetve	— — —	Hollósi Kornélia.
Miksa, barátnéja	— — —	Csillag Róza.
Andrási Lajos, magyar nemes ifju	— — —	Stéger.

Magyarok. Kunok. Parasztok. — Történet hely: részint Béla király udvara, részint Onodvár. Idő 1241.

Kezdete 7 órakor, vége 9 után.

Azon tisztelt hazafiak, kiknek lapunkat becses munkálataikkal elősegíteni szándékok, szivesen kéretnek, közleményeiket a szerkesztő hivatalba Lukács és társ könyvnyomdájába — Országut Kunewalder-ház — küldeni.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. Egyes szám ára 3 kr. pp.